

Sygn. akt V CNP 21/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi M. M. i H. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 października 2013 r., w sprawie z powództwa M.
M. i H. M.

przeciwko Gminie K.

o wydanie lub zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący domagali się na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 października 2013 r., którym została oddalona ich apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w P. oddalającego powództwo o wydanie gruntu lub zasądzenie kwoty 8 000 zł.

Skargę oparli na podstawie naruszenia prawa materialnego - niezastosowaniu art. 222 § 1 k.c. i art. 405 k.c. i wskazali, że ich naruszenie jest nie do pogodzenia porządkiem prawnym i godzi w konstytucyjne prawo człowieka do własności, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody polegającej na utracie prawa własności co do części nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem na podstawie art. 424 § 1 k.p.c. Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w tym przepisie, skarżący jest zobowiązany wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie i niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, niepubl.).

Brak jest podstaw do przyjęcia, że zostały spełnione wymagania określone w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., które nakładają na skarżącego obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym wyrok jest niezgodny oraz obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Skarżący wskazali jedynie podstawę skargi, natomiast spełnienie wymogu wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, można wywodzić jedynie z ogólnego sformułowania zawartego na wstępie i ostatnim

akapicie uzasadnienia, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z porządkiem prawnym i godzi w konstytucyjne prawo własności. Naruszenie podstawowych zasad porządku prawnego i konstytucyjnych praw człowieka i obywatela stanowi przesłankę dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w wypadku wniesienia jej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., natomiast wskazanie na tego rodzaju naruszenie nie stanowi spełnienia wymogu wskazania przepisów prawa, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być, już na etapie wnoszenia skargi, jasno określona i z tego względu nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. ogólne odwołanie się do naruszenia zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych praw człowieka bez wskazania jakichkolwiek konkretnych przepisów prawa. Wskazanie natomiast na przepisy, które sąd naruszył wydając zaskarżone orzeczenie, może być potraktowane jedynie jako zarzut odnośnie do orzeczenia, a więc element podstaw skargi, a nie wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne.

Przepis art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest zatem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Już *prima facie* można stwierdzić, że istnienie tak rozumianej szkody nie zostało uprawdopodobnione. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powodów, że szkoda polega na utracie części nieruchomości i nie zasądzeniu jej równowartości, bez uprawdopodobnienia jej wysokości oraz uwiarygodnienia tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi

albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazujących na poniesienie szkody.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).